

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **K. Ż.** ,
skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.,
na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 2 lutego 2026 r.,
w przedmiocie dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania,
w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 marca 2023 r., II AKa 196/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 10 października 2022 r., II K 61/21,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 10 października 2022 r., II K 61/21, który został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 marca 2023 r., II AKa 196/22, K. Ż. został uznany za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 9 lat pozbawienia wolności.

Pismem skierowanym do Sądu Okręgowego w Ostrołęce, które wpłynęło do tego Sądu w dniu 24 listopada 2025 r., skazany zwrócił się z wnioskiem o „wszczęcie sprawy ponownie” i wyznaczenie obrońcy z urzędu, powołując się na chorobę psychiczną w postaci schizofrenii i swoją niepoczytalność, która w jego

ocenie powinna mieć wpływ na treść wyroku wydanego w tej sprawie. Do wniosku załączył dokumentację medyczną dotyczącą swojego stanu zdrowia psychicznego. Postanowieniem z dnia 25 listopada 2025 r., II Ko 183/25, Sąd Okręgowy w Ostrołęce stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Najwyższemu jako właściwemu. W Sądzie Najwyższym sprawa skazanego K.Ż. została zarejestrowana jako jego osobisty wniosek o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego okazał się oczywiście bezzasadny, dlatego należało odmówić jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Stosownie do art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega w sposób formalny wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że świadczy ona o jego oczywistej bezzasadności, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od profesjonalnego pełnomocnika. Oczywiście bezzasadny jest w szczególności taki wniosek, w którym skazany nie wskazuje na jakąkolwiek okoliczność, która mieściłaby się w katalogu podstaw wznowieniowych, zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k. Skazany wprost nie powołał się na żadną z tych podstaw. Treść wniosku może sugerować, że swój obecny stan zdrowia psychicznego skazany traktuje jako „nowy fakt lub dowód” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Jednakże, aby można było wznowić postępowanie karne na podstawie „nowych faktów i dowodów”, ujawnić się musi dowód lub okoliczność nieznana sądowi orzekającemu w chwili wyrokowania, a jednocześnie w wysokim stopniu uprawdopodobniająca wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazująca, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia poprzedniego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 26 kwietnia 2021 r., V KO 3/21; 22 grudnia 2021 r., V KZ 63/21). Tymczasem skazany powołał się na okoliczności i dowody, które były znane Sądom orzekającym w sprawie. W postępowaniu badano bowiem poczytalność skazanego *tempore criminis* przez przeprowadzenie dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej, która została uznana za pełną, jasną i niesprzeczną, a zatem za wiarygodny i w pełni wartościowy dowód w sprawie (ocena dowodu – k. 712). W opinii tej wskazano na prawidłowy poziom funkcjonowania psychospołecznego,

intelektualnego i brak znamion choroby psychicznej oraz innych zakłóceń psychicznych skutkujących zmniejszoną czy też zniesioną poczytalnością K. Ż. w czasie popełnienia przypisanego mu czynu, a zatem w pełni zachowaną zdolność rozumienia w tym czasie znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem, tj. brak warunków z art. 31 § 1 i 2 k.k. (k. 434-436). Stan zdrowia psychicznego skazanego nie był kwestionowany w apelacji, a skazany korzystał w postępowaniu z pomocy obrońcy.

Ponadto, argument dotyczący popełnienia przestępstwa pod wpływem choroby psychicznej w postaci schizofrenii paranoidalnej, na który powołuje się skazany, nie został przez niego uprawdopodobniony. Nie zmienia tego dołączona do wniosku dokumentacja, która nie odnosi się do czasu czynu, ale do okresu późniejszego, już po zakończeniu postępowania karnego. Czyn skazanego miał miejsce w dniu 13 kwietnia 2021 r., zaś prawomocny wyrok został wydany w dniu 21 marca 2023 r. Tymczasem do wniosku dołączono: zaświadczenie lekarskie z dnia 1 października 2023 r., zawierające rozpoznanie schizofrenii paranoidalnej, jednakże nie potwierdzające stanu niepoczytalności w dacie czynu – k. 4 akt II Ko 183/25 oraz opinię sądowo lekarską dotyczącą aktualnego stanu zdrowia skazanego, z dnia 17 września 2025 r., sporządzoną na potrzeby postępowania karnego wykonawczego, w której biegli stwierdzili chorobę psychiczną – schizofrenię w fazie remisji, jednocześnie podając, że w aktualnym stanie psychicznym ta choroba nie jest przeciwskazaniem do wykonania wobec skazanego kary pozbawienia wolności (k. 5-8 akt II Ko 183/25). Dokumenty te w żaden sposób nie mogą rzutować na ocenę poczytalności skazanego w dacie czynu.

Sąd Najwyższy dostrzega, że skazany podjął już uprzednio próbę wzruszenia prawomocnego wyroku skazującego powołując się na stan swojego zdrowia psychicznego. Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2025 r., IV KO 105/25, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności. Obecny wniosek skazanego nie zmienia dotychczasowego stanowiska Sądu Najwyższego, że nie ma podstaw do tego, aby ze względu na stan zdrowia psychicznego skazanego wzruszyć wyrok, którego dotyczy wniosek o wznowienie postępowania.

Wobec powyższego należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego przy zastosowaniu art. 545 § 3 k.p.k., bez wzywania do uzupełnienia jego braków formalnych.

[J.J.]

[a.ł.]